

آزادی محمود صالحی را تبریک می‌گوییم!

بهرام رحمانی

بیست نهم فرورین هشتاد و هفت

محمود صالحی، این رهبر جسور و سازش‌ناپذیر جنبش کارگری، پس از تحمل یک سال و چهارده روز زندان، سرانجام ساعت ۳ بعد از ظهر روز یکشنبه ۱۸ فروردین - ۶ آوریل ۲۰۰۸، از زندان حکومت اسلامی ایران آزاد شد. ما آزادی محمود را به خانواده وی، دوستان و همکاران و کارگران کردستان و ایران و مردم آزادی خواه، همه تشکل های بین المللی کارگری و نهادها و احزاب چپ و انسان دوست غرب و هم چنین سازمان های چپ و کمونیست و آزادی خواه ایرانی که برای آزادی محمود تلاش کردند، صمیمانه تبریک می‌گوییم. محمود صالحی، تنها به دلیل تلاش برای برگزاری مراسم مستقل اول ماه مه، روز جهانی کارگر، به یک سال زندان تعزیری و سه سال زندان تعلیقی محکوم شده بود.

محمود، از بنیان‌گذاران «انجمن صنفی کارگران خباز شهر سقز» و عضو بنیان گذار کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری در ایران و سخنگوی این کمیته، در روز ۲۰ فروردین ماه ۱۳۸۶ به فرمانداری این شهر دعوت شد تا در مورد برگزاری روز جهانی کارگر، گفتگو کند، اما در آنجا وی را بازداشت کردند و به زندان مرکزی شهر سقز انتقال دادند تا دوره یک سال زندان خود را به خاطر آنچه که «اقدام علیه امنیت ملی و تبلیغ علیه نظام» نامیده شد، سپری کند. محمود صالحی، با وجود این که یک کلیه اش از کار افتاده بود و کلیه دومش هم کامل کار نمی کرد، طی مدت زندان به دلیل شرایط سختی که مسئولین قضایی حکومت اسلامی به وی تحمیل کرده بودند و حتی از مداوای موثر وی نیز ممانعت به عمل می آوردند با عوارض متعددی ناشی از این بیماری کلیه دست و پنجه نرم می کرد. اما با تمام این فشارهای جسمی و روحی، با جسارت غیرقابل تصویری و با روحیه ای بسیار قوی در مقابل همه این فشارها با سرافرازی ایستاد و هرگز لحظه ای از مبارزه برای آرمان های برحق خود و هم طبقه ای هایش در زندان نیز کوتاهی نکرد. در مدتی که این رهبر کارگری در زندان بود، اعتراضات داخلی و بین المللی زیادی برای آزادی وی برگزار شد. بیش ترین اعتراض ها از سوی سازمان ها و احزاب چپ و کمونیست و نهادهای دمکراتیک ایرانی مخالف حکومت اسلامی، کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری، فدراسیون جهانی کارگران حمل و نقل و سازمان عفو بین الملل و سازمان ها و احزاب چپ کشورهای غرب ابراز شد.

در این اعتراض ها از جمله با دوروز همبستگی بین المللی با محمود صالحی و منصور اسانلو، رییس هیات مدیره سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه، همراه بود، ده ها اتحادیه کارگری در سطح جهان خواستار آزادی این دو چهره سرشناس کارگری و سایر فعالان کارگر زندانی شدند. با این همه، در شرایطی که دوره یکسال زندان صالحی در چهارم فروردین ماه سال جاری به پایان میرسد، مسئولین قوه قضاییه حکومت اسلامی در کردستان، او را در زندان نگه داشتند. دلیل این اقدام، ارسال پیام از سوی محمود صالحی برای کسانی بود که در روز همبستگی بین - المللی با او و سایر کارگران ایرانی شرکت کرده بودند و همچنین پیام به دانشجویان.

محمد شریف، وکیل مدافع محمود صالحی، روز هشتم فروردین ماه ضمن ابراز نگرانی از وضعیت جسمی موکلش، به رادیو فردا گفت که برای آقای صالحی، به اتهام ارسال پیام به خارج از زندان، قرار بازداشت جدیدی صادر شده است. امتناع مقام های قوه قضاییه استان کردستان از آزادی صالحی، اعتصاب غذای او را به همراه داشت، که پس از دادن قول آزادی از سوی آنان، وی به اعتصاب غذای خود پایان داد. در پی عدم موافقت مقامات قضایی حکومت اسلامی در کردستان با آزادی محمود، امنستی انترناسیونال کنفدراسیون های کارگری و سازمان ها و احزاب چپ و سوسیالیست ایرانی کمپین وسیعی را برای آزادی محمود راه انداخته بودند که خبر آزادی محمود همه فعالین و دست اندرکاران این کمپین و اعتراضات سراسری را سرشار از شادی و مصمم تر کرد که با مبارزه پیگیر می توان دشمن را به زانو در آورد.

کمونیست ها و همه نیروهای آزادی خواه و برابری طلب مصمم هستند تا روزی که همه زندانیان سیاسی با هر باور و عقیده ای دربند شکنجه گران حکومت اسلامی اسپرند؛ تا روزی که حکومت سرمایه داری اسلامی در حاکمیت است و وظیفه شبانه روزی و پیگیر و مداوم خود می دانند که با سازمان دهی یک انقلاب اجتماعی و در پیشاپیش همه طبقه کارگر متحد و متشکل و آگاه حکومت اسلامی سرنگون شود و با برپایی حکومت کارگری، جامعه به سوی لغو مالکیت خصوصی و کار مزدی، یعنی در جهت برقراری یک جامعه کاملاً نوین و آزاد و برابر حرکت نماید.

هنگامی که درباره محمود صالحی و مبارزات وی سخن می گوئیم و یا مطلبی می نویسیم، نمی توانیم به واقعه تاریخی اول ماه ۱۳۸۳ شهر سقز، که یک نقطه عطف تاریخی مهمی در جنبش کارگری ایران بود اشاره ای نکنیم.

نیروهای سرکوبگر حکومت اسلامی، به تجمع روز جهانی کارگر ۱۳۸۳ - مه ۲۰۰۴ شهر سقز یورش بردند و بیش از ۵۰ نفر را دستگیر کردند که ساعاتی بعد همه دستگیر شدگان، به غیر از ۷ نفر از جمله محمود آزاد شدند. این هفت نفر به زندان سنندج انتقال داده شدند. به دنبال واقعه سقز، مبارزه وسیعی در داخل و خارج کشور برای آزادی محمود صالحی و شش همکاری دیگرش راه افتاد و در مدت کوتاهی طبقه کارگر ایران را آن چنان برای طبقه کارگر جهانی شناساند که در شرایط عادی این پروسه شاید سال ها طول می کشید. بسیاری از سازمان های چپ ایرانی که دست روی گذاشته بودند و یا به همه چیز می پرداختند غیر از مسایل کارگری، از آن تاریخ فعال تر شدند و مسایل کارگری را در اولویت فعالیت های خود قرار دادند.

به دنبال دستگیری این ۷ فعال کارگری در راهپیمایی روز جهانی کارگر در شهر سقز، کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های کارگری آزاد یا ICFTU شکایت رسمی خود را به اداره بین المللی امور کارگری سازمان ملل متحد یا ILO تحویل داد. این سازمان همچنین از ILO خواست تا با تماس فوری با مقامات ایرانی، آزادی دستگیر شدگان را تضمین کند.

خبرگزاری کار ایران، وابسته به حکومت اسلامی، که خبر شکایت کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های کارگری آزاد از ایران را منتشر کرده بود، در عین حال به نقل از یک منبع آگاه مدعی شد که افراد دستگیر شده در جریان این تجمع، جزو فعالان قانونی کارگری در ایران نبوده اند و احتمال وابستگی برخی از آن ها با گروه های مخالف نظام نیز وجود دارد.

این درحالیست که به گفته خانم آنا بیوندی، نماینده ICFTU در امور کارگری ایران، به ویژه با دستگیری محمود صالحی و محسن حکیمی که قبل از اول ماه مه با ایشان در تهران دیدار کرده بودند، فعالیت های گسترده ای را برای آزادی آنها آغاز کرد.

خانم بیوندی که چهار روز پیش و قبل از انتشار خبر بازداشت های سقز، ایران را ترک کرده بود، در خصوص علت طرح این شکایت در اداره بین المللی امور کارگری سازمان ملل متحد چنین گفته است: «اولا من باید بگویم که متاسفانه در ایران این گونه برخوردها موضوع جدیدی محسوب نمی شود و پیش از این در ژانویه سال جاری ICFTU ناگزیر شد که شکایتی را به اداره بین المللی امور کارگری سازمان ملل متحد تحویل دهد.»

او اضافه کرد: «در بیست و چهارم ژانویه ۲۰۰۴ در شهر بابک در استان کرمان، در جریان یک اعتصاب در یک کارخانه ذوب مس، ۴ کارگر کشته و تعداد زیادی مجروح شدند. ما از کشته شدن این تعداد کاملا اطمینان داریم، هر چند منابع دیگر تعداد کشته شدگان را بین ۷ تا ۱۵ نفر اعلام کرده اند.»

بیوندی، درباره دستگیری های سقز افزود: «پیش از دستگیری های اخیر من موفق شدم با آقای صالحی صحبت کنم و او توضیح داد که کارگران قصد دارند در روز اول ماه مه راهپیمایی آرامی را برگزار کنند. آن ها برای گرامی داشت روز جهانی کارگر کمیته ای را تشکیل داده بودند. در ملاقات من با آقای صالحی، آقای محسن حکیمی از اعضای سرشناس کانون نویسندگان ایران نیز حضور داشت. حال هر دوی این آقایان توسط نیروهای امنیتی دستگیر شده اند و ما اطمینان داریم که حداقل ۴ نفر دیگر نیز کماکان در بازداشت بسر میبرند که اسامی دو تن از آنها جلال حسینی و محمد عبدی پور است.»

به گفته بیوندی، محمود صالحی، یکی از فعالان شناخته شده کارگری، در سال ۲۰۰۱ نیز به مدت ده ماه بازداشت شده بود و از جمله با تلاش کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های کارگری آزاد و سازمان عفو بین الملل از زندان رهایی یافته بود. وی در خصوص نحوه بازداشت های جدید و شرایط بازداشت شدگان به بی.بی.سی، گفت: «مشکل این جاست که این افراد حتی قبل از آغاز راهپیمایی بازداشت شدند. من با همسر آقای حکیمی در تماس بوده ام و او گفت که وثیقه ای معادل ۲۵۰ هزار دلار برای همسرش تعیین شده که در ایران مبلغ عظیمی محسوب می شود. خانواده دستگیر شدگان از محل نگهداری آن ها اطلاع ندارند، ممکن است آنها را به سنج یا تهران برده باشند. لذا خانواده های آنها و ما بسیار نگران هستیم. در نتیجه ما بلافاصله شکایت جدیدی را در اداره بین المللی امور کارگری سازمان ملل متحد ثبت کردیم.»

خانم بیوندی، تاکید کرد: «ما خواستار مداخله بلافاصله ILO برای آزادی این افراد هستیم و هم چنین به عنوان یک اتحادیه کارگری جهانی ماهمه کارگران جهان را به اعلام همبستگی با دستگیر شدگان فراخوانده ایم تا در این برهه حساس قبل از صدور حکم، نیروهای امنیتی و قضایی ایران فشار جهانی در حمایت از این کارگران بی گناه احساس کنند.»

کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های کارگری آزاد یک سازمان بین المللی است که از پیوند ۲۳۳ تشکل کارگری در ۱۵۲ کشور جهان تشکیل شده و ۱۵۰ میلیون کارگر در سراسر جهان عضو تشکل های زیر مجموعه آن هستند.

در چنین شرایطی، کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری در گزارش سالانه (۲۰۰۵) خود از ایران به عنوان یکی از خطرناک ترین کشورهای جهان برای اتحادیه های کارگری نام برده است. این کنفدراسیون که در بروکسل، پایتخت بلژیک استقرار دارد ایران را از لحاظ میزان امنیت اتحادیه های کارگری در ردیف کشورهای کلمبیا، بلاروس، برمه، کامبوج، چین، دومینیکن، هائیتی، نیجریه، فیلیپین، ترکیه، ونزوئلا و زیمبابوه قرار داده و فعالیت در اتحادیه های کارگری را در این کشورها خطرناک دانسته است.

گزارش سالانه این کنفدراسیون نشان می دهد که فعالیت در اتحادیه های کارگری نسبت به قبل خطرناکتر شده است، تا آن جا که طی سال ۲۰۰۴، ۱۴۵ فعال کارگری در سراسر جهان به قتل رسیده اند، حدود پانصد نفر از آنها تهدید به

قتل شده و بیش از هفتصد تن دیگر مورد حمله قرار گرفته اند.

این آمار از لحاظ تعداد کشته شدگان، شانزده مورد نسبت به سال پیش از آن افزایش نشان میدهد. کنفدراسیون بین المللی اتحادیه‌های آزاد کارگری، کلمبیا را خطرناک‌ترین کشور جهان برای فعالان کارگری میدانند. بنابر گزارش کنفدراسیون، در کشور کلمبیا طی یکسال ۹۹ فعال کارگری به قتل رسیده و صدها تن دیگر از آنان تهدید به قتل شده اند. این کنفدراسیون دولت کلمبیا را مسئول این قتل‌ها میدانند و اعتقاد دارد که دولت از این طریق به دنبال سرکوب جنبشهای کارگری است. در مورد ایران، گزارش کنفدراسیون حاکی از قتل چهار نفر به دست پلیس و بازداشت ده‌ها نفر و هم‌چنین مواردی از هجوم خانگی و شکنجه در ارتباط با تظاهرات کارگری با انگیزه‌های صنفی است.

در این گزارش از محمود صالحی، به عنوان یکی از رهبران اتحادیه‌های کارگری در ایران نام برده شده که چند بار مورد ارباب مسئولان قرار گرفته و همراه با شش تن دیگر از فعالان کارگری متهم به همکاری با گروه‌های چپ‌گرایی شده که در ایران غیرقانونی شناخته شده‌اند...

محمود صالحی دبیر انجمن صنفی نانوایان شهر سقز در استان کردستان بوده که طی چند سال اخیر چند بار در پی راه‌اندازی حرکت‌های اعتراضی صنفی در این شهر بازداشت شده است و هم‌اکنون نیز با قرار وثیقه آزاد است و در انتظار حکم دادگاه انقلاب سقز در مورد خود به سر می‌برد.

وی سال گذشته به مناسبت روز جهانی کارگر (اول ماه مه - دوازدهم اردیبهشت) همراه با چند تن دیگر از فعالان کارگری تجمعی بدون مجوز مراجع قانونی برگزار کرد که محسن حکیمی، عضو کانون نویسندگان ایران نیز در این تجمع سخنرانی کرد.

در حالی که کنفدراسیون بین المللی اتحادیه‌های آزاد کارگری ایران را از جمله کشورهای خطرناک جهان برای فعالان کارگری می‌داند، انتقاد دیگری که بسیاری از ناظران به سیاست‌های حکومت اسلامی در قبال اتحادیه‌های کارگری وارد می‌دانند این است که تشکل‌های صنفی در ایران اغلب به نحوی به حکومت وابسته‌اند و سندیکاها و اتحادیه‌های کارگری حتی اگر در قوانین به رسمیت شناخته شده باشند، عملاً امکان فعالیت مستقل ندارند.

با دستگیری مجدد محمود صالحی در ۴ فروردین ۱۳۸۶ کمپین‌های اعتراضی وسیعی برای آزادی وی در داخل و خارج کشور راه افتاد. از جمله یک هیات ۱۱ نفره متشکل از نمایندگانی از اتحادیه اروپا، فعالان حقوق کارگران در اروپا و یک نماینده از سازمان ملل متحد، روز جمعه ۱۶ آذر ۱۳۸۶، در تهران با خانواده سه فعال کارگر زندانی و چند تن از اعضای سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوس‌رانی تهران و حومه دیدار کردند.

این هیات که از نمایندگانی از کشورهای فرانسه، اسپانیا، جمهوری چک، پرتغال و اتریش در آن حضور دارند با همسران محمود صالحی، منصور اسانلو و ابراهیم مددی در دفتر سازمان ملل متحد در تهران دیدار کردند.

نجیبه صالحی، همسر محمود صالحی، درباره این دیدار به رادیو فردا گفت: «اعضای این هیات درباره وضعیت همسران ما، از جمله برخورد مسئولان زندان‌ها با آنان و وضعیت پرونده قضایی و جسمانی‌شان سؤال کردند و در ارتباط با سندیکای کارگران شرکت واحد تهران، از چند عضو هیات مدیره این سندیکا که در دیدار شرکت داشتند نیز پرسش‌هایی پرسیدند.»

او افزود: «ما وضعیت همسران خود را برای اعضای هیات اروپایی توضیح دادیم و آنان با ابراز ناراحتی از چگونگی

برخورد و رفتار با فعالان کارگر زندانی قول دادند که در دیدار با مقام های ایرانی، این موضوع را مطرح کنند.» به گفته یکی از اعضای سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوس رانی تهران و حومه، در این دیدار لایبور روچک، رییس این هیات اعزامی از اروپا، گفته است که مقام های ایرانی با درخواست دیدار این هیات با سه فعال کارگری در زندان، مخالفت کرده اند.

پیش از این نیز دو هیات اعزامی فدراسیون جهانی کارگران حمل و نقل و سازمان بین المللی کار خواستار دیدار با رییس سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه در زندان شده بودند که با مخالفت مقامهای حکومت اسلامی مواجه شد. براساس این گزارش، نمایندگان اتحادیه اروپا گفته‌اند که این موضوعات را در جلسات پارلمان اروپا مورد بررسی قرار خواهند داد و از اتحادیه اروپا خواهند خواست تا به این موضوعات رسیدگی کند.

خانم صالحی با مثبت و تاثیر گذار بودن این دیدار افزود: «آن ها حرف‌های ما را شنیده اند و از وضعیت همسران زندانی ما آگاهی پیدا کرده اند و از همین رو می توانند آن ها را در کشورهای خود منعکس کنند. همین موضوع می - تواند بر وضعیت فعالان کارگر زندانی تاثیر زیادی داشته باشد.»

نجیبه صالحی، هم چنین در مورد آخرین وضعیت همسر زندانی‌اش با انتقاد از اعزام او به بیمارستان با دستبند و پابند گفت: «محمود از یک هفته پیش به طور مرتب تحت درمان قرار دارد و در درمانگاه زندان به سر می برد.» خبر ورود این هیات به تهران و دیدارهای آن‌ها، در رسانه‌های داخلی بازتاب نداشته و تنها روزنامه اعتماد ملی در شماره روز شنبه ۱۷ آذرماه ۸۶، خبری کوتاه در این باره منتشر کرده بود.

همبستگی جهانی برای آزادی محمود و اسانلو

دبیر کل فدراسیون جهانی کارگران حمل و نقل، مراسم پنج شنبه ۱۸ مرداد ۱۳۸۶ و همبستگی اتحادیه های کارگری در جهان با فعالان کارگری در ایران، را فوق العاده خواند.

دیوید کاکرافت، دبیر کل فدراسیون جهانی کارگران حمل و نقل، در در گفتگو با رادیو فردا، افزود: «دیروز مشاهده کردیم که کارگران سراسر جهان، به درخواست ما برای کمک به همکاران خود در ایران پاسخ مثبت دادند.» «گمان می کنم که دولت ایران در حال بررسی حجم بسیار زیاد درخواست ها، ملاقات ها و نامه هایی است که دیروز (پنج شنبه) برای آزادی منصور اسانلو و محمود صالحی دریافت کرد.»

کاکرافت، با اشاره به بازداشت چند تن از فعالان کارگری در ایران، گفت: «این اقدام نشان‌دهنده آن بود که مقام های ایرانی تا چه اندازه نگران عقایدی هستند که با رفتارشان در داخل و خارج از ایران ایجاد کرده اند.»

از سوی کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های کارگری (ITUC) و فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل (ITF) روز پنج شنبه نهم اوت ۲۰۰۷، روز جهانی همبستگی با منصور اسانلو و محمود صالحی اعلام شده بود.

به گزارش دفتر خبری فدراسیون بین المللی کارگران حمل و نقل، در بیش از سی کشور جهان در روز اقدام برای آزادی منصور اسانلو و محمود صالحی راهپیمایی و مراسم برگزار شد.

طبق این گزارش در ژاپن، بریتانیا، فرانسه، مصر، اندونزی، روسیه، استرالیا، آمریکا، هند، فنلاند، اردن، مالزی، پاکستان، رومانی، سوئد، بلژیک، کانادا، آلمان، نروژ و اسپانیا راهپیمایی هایی برگزار گردید.

در اقدام دیگری از نخستین ساعات روز پنج شنبه، ۱۶ اسفند، کارگران ۴۱ کشور در پنج قاره جهان، تظاهرات و

مراسم روز همبستگی با کارگران ایرانی را برگزار کردند.

اتحادیه های کارگری، در پی فراخوان فدراسیون جهانی کارگران حمل و نقل، خواستار آزادی محمود صالحی، منصور اسانلو، رییس هیات مدیره سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوس رانی تهران شدند.

مراسم روز همبستگی جهانی با کارگران ایران در حالی انجام گرفت که برخی از اتحادیه های کارگری از روز چهارشنبه، پنجم مارس ۱۵ اسفند ۱۳۸۶، به استقبال آن رفته بودند. برگزاری تظاهرات در مقابل سفارت حکومت اسلامی در پایتخت اوکراین از جمله این اقدامات در روز چهارشنبه بود.

در روز پنج شنبه، ششم مارس ۲۰۰۸ - ۱۶ اسفند ۱۳۸۶، نخستین مراسم، تظاهرات در ولینگتون، پایتخت نیوزیلند، بود و پس از آن، تظاهرات و مراسم همبستگی با کارگران ایرانی در شهرهایی در استرالیا، فیلیپین، تایوان، تایلند، ژاپن، هندوستان، پاکستان، اندونزی، هنگ کنگ، عراق، لبنان، کرانه باختری رود اردن، الجزایر، تونس، اتیوپی، مراکش، آلمان، سوئد، بریتانیا و کانادا برگزار شد.

خانم سوانگ تونگ ووراچت، از فعالان کارگری در تایلند، در مورد مراسم روز همبستگی جهانی با کارگران ایران به رادیو فردا گفت: «ما نمایندگان اتحادیه های کارگری تایلند، برای انجام تظاهرات به مقابل سفارت ایران در بانکوک رفتیم تا خواستار آزادی منصور اسانلو و محمود صالحی شویم. پس از تظاهرات نیز نامه ای کتبی در این مورد تسلیم نماینده سفارت کردیم.»

وی افزود: «ما اعلامیه‌هایی را با مضمون درخواست برای آزادی این دو فعال کارگری از زندان های ایران در ایستگاه های وسایل حمل و نقل عمومی در میان مردم توزیع کردیم.»

شیوا بوپال لیشر، از فعالان سندیکایی در هندوستان، به رادیو فردا گفت: «مقام های ایرانی باید به واکنش کارگران بخش حمل و نقل در جهان توجه داشته باشند و منصور اسانلو و سایر فعالان کارگر زندانی را آزاد کنند.»

او تاکید کرد که فدراسیون جهانی کارگران حمل و نقل و همچنین اتحادیه‌های کارگری هندوستان در کنار برادران زندانی خود در ایران ایستاده‌اند.»

خواسته دیگر اعضای اتحادیه‌های کارگری ۴۱ کشور، آزادی تشکیل اتحادیه‌های مستقل کارگری در ایران بوده است. در همین زمینه، بازرسان این سازمان کارگری با حضور در کشتی‌های ایرانی که در بنادر کشورهای استرالیا، بلژیک، استونی، فرانسه، انگلیس، هند، کره و تایوان پهلو گرفته اند، با کارکنان ایرانی این کشتی ها به گفتگو نشستند. از سوی دیگر، فدراسیون جهانی کارگران حمل و نقل، کنفدراسیون بین‌المللی اتحادیه‌های آزاد کارگری و سازمان عفو بین الملل با انتشار بیانیه مشترکی همبستگی خود را با کارگران ایران اعلام کردند. این بیانیه به مناسبت روز ششم مارس ۲۰۰۸، روز همبستگی جهانی با کارگران ایران منتشر شد.

این سه سازمان بین‌المللی کارگری و حقوق بشری در بیانیه مشترک خود تحت عنوان «پیام همبستگی با کارگران ایران»، نوشته‌اند: «امروز، در سراسر جهان، هزاران کارگر و شهروند، با صدای رسا خواستار آزادی سریع و بی - قید شرط منصور اسانلو و محمود صالحی و هم چنین به رسمیت شناخته شدن حقوق کارگران هستند.»

در بیانیه فدراسیون جهانی کارگران حمل و نقل، کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری و سازمان عفو بین الملل با اشاره به برنامه‌های متعدد اتحادیه های کارگری در ۴۱ کشور از پنج قاره از احکام زندان فعالان کارگر ابراز

تاسف شده و آمده است که «این فعالان کارگری تهدیدی علیه امنیت ملی به شمار نمی روند.»

این سازمان های کارگری و حقوق بشری اعلام کرده اند که تظاهرات و اعتراضات ششم مارس، پایان کار نخواهد بود و مبارزه برای آزادی محمود صالحی و منصور اسانلو و به رسمیت شناخته شدن حقوق کارگران برای تشکیل اتحادیه های مستقل کارگری ادامه خواهد یافت.

سازمان عفو بین الملل نیز با انتشار اطلاعیه جداگانه ای در خصوص منصور اسانلو و محمود صالحی نوشت: «این دو فعال کارگر به دلیل فعالیت هایشان برای تشکیل اتحادیه های مستقل کارگری از سوی کارگران زندانی شده اند.»

این سازمان، در اطلاعیه خود نوشته است که همراه با فدراسیون جهانی کارگران حمل و نقل و کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری نگران رفتار خشونت بار علیه فعالان کارگری در ایران هستند و در عین حال از بدرفتاری و یا بازداشت همکاران آقایان اسانلو و صالحی انتقاد کرد.

بر اساس این بیانیه، آزادی منصور اسانلو و محمود صالحی به تشکیل اتحادیه های مستقل کارگری کمک خواهد کرد. سازمان عفو بین الملل همچنین ابراز امیدواری کرد که انتخابات مجلس شورای اسلامی در ایران بتواند به تجدیدنظر در قانون کار و ارتقاء آن در سطح معیارهای مورد نظر سازمان بین المللی کار، آی ال او، منجر شود.

تاکید به این مساله ضروری است که رهبری کنفدراسیون های بین المللی کارگری در دست گرایش رفرمیستی و سندیکالیستی و عمدتاً تحت تاثیر احزاب سوسیال دمکرات هستند. به همین دلیل، این تشکل ها کم تر و به ندرت وارد عرصه مبارزه رادیکالی در دفاع از مطالبات کارگران کشورهای خود و یا در سطح بین المللی می شوند. اما بخشی - هایی از این اتحادیه ها به خصوص اتحادیه های محلی نسبت به رهبری سراسری، رادیکال عمل می کنند. اما با این وجود مراجعه به این تشکل های کارگری و خواست حمایت آن ها از مبارزات کارگران ایران، به لحاظ سیاسی نه تنها کار خطایی نیست، بلکه اصولی هم هست. تلاش تاکتونی این تشکل ها و اعتراض آن ها در آزادی محمود و جلب پشتیبانی از مبارزات کارگران ایران بسیار موثر بوده است.

در حرکت دیگری، فابیو آماتو، از اعضای هیئت رئیسه حزب چپ اروپا، متشکل از ۲۷ حزب کمونیست و چپ اروپا که در سال ۲۰۰۳ تشکیل شده است، با ابراز همبستگی با نیروهای دموکراتیک در ایران، به رادیو فردا گفته است: «ما آنچه را که در ایران روی می دهد دنبال می کنیم و از این موضوع آگاهیم که مبارزه برای اصلاحات و هم چنین اعتصابات کارگری جریان دارد. من امیدوارم جنبش دموکراتیک در ایران بتواند رشد یابد و دگرگونی هایی را به وجود آورد. ما خواستار آزادی زندانیان سیاسی، آزادی برگزاری گردهمایی و اعتصاب در ایران هستیم.»

آقای آماتو، در خصوص اجرای حکم شلاق برای پنج کارگر در شهر سنندج، چنین اظهار نظر کرد: «ما عمیقاً هر گونه فشار از سوی حکومت ایران را که روزانه بر مردم این کشور اعمال می شود محکوم می کنیم. منظورم اعمال فشار بر کارگران و دانشجویان و اعمال خلاف حقوق بشر است.»

تجمع در مقابل زندان سنندج

بنا به گزارش شورای همکاری تشکل ها و فعالین کارگری، محمود در زندان به اعتصاب غذای خشک دست زده بود. با گذشت ۷ روز از اعتصاب غذای خشک محمود صالحی که در اعتراض به صدور حکم بازداشت موقت از سوی دادستانی سنندج تصمیم به آن گرفت و در پاسخ به دعوت «کمیته دفاع از محمود صالحی»، روز یکشنبه ۴ فروردین

تجمعی اعتراضی با حضور بیش از ۲۰۰ نفر از فعالین کارگری که بعضا به همراه خانواده‌های‌شان، از شهرهای سقز، بوکان، اشنویه، مریوان، پاوه، رشت، کرج و تهران، آمده بودند در مقابل زندان سنندج صورت گرفت. در این تجمع که از ساعت ۸ صبح شروع شد، تجمع کنندگان خواهان آزادی بی قید و شرط محمود شدند. حاضرین که به شدت از وضعیت جسمانی محمود نگران بودند، خواهان ملاقات نجیبه صالح زاده با همسرش بودند. آنان مصرا از همسر محمود می خواستند که پیام آنان را مبنی بر شکستن اعتصاب غذا به گوش محمود برساند. به گفته نجیبه صالح‌زاده، محمود هر روز یک بار با خانواده‌اش تماس تلفنی داشته است، اما در دو روز اخیر هیچ تماسی با وی نگرفته است و این نشان می دهد که حال محمود که این بار عمدتا به خاطر اعتصاب غذای خشک می باشد، رو به وخامت گذارده است. در طول تجمع مسئولین زندان و نیروی انتظامی در هراس از ادامه تجمع به نجیبه گفتند به شرطی که به تجمع تان پایان دهید، اجازه ملاقات می دهیم که حاضرین با شنیدن این حرف تا حدی از زندان سنندج فاصله گرفتند، تا نجیبه بتواند با محمود ملاقات کند، اما بعدا معلوم شد این وعده دروغی بیش نبوده است. با آشکار شدن این که ملاقاتی در کار نیست، شرکت کنندگان در تجمع که به شدت از چنین ترفندی ناراحت بودند، مجددا به حضور خود در مقابل زندان ادامه دادند. در ادامه تجمع قریشی، یکی از مسئولان زندان به نجیبه صالح‌زاده گفت؛ برای انجام ملاقات می بایست قاضی دستور آن را صادر کند، براین اساس برادر محمود به سراغ قاضی کشیک رفت ولی جواب قانع کننده - ای نگرفت. همسر محمود در گفتگو با سرهنگ مرادی، یکی از مسئولان نیروی انتظامی، خواهان ملاقات با محمود شد، وی گفت، تلاش خواهد کرد که این ملاقات انجام گیرد. نجیبه در سخنانی خطاب به حاضرین گفت: این اتهام واهی که به خاطر آن محمود مجبور است مدت نامعلوم دیگری در زندان بماند، صرفا در هراس از برگزاری اول ماه مه صورت گرفته است، وی در ادامه با تاکید بر این که برای من دیگر فعالین کارگری و دانشجویان فرقی با محمود ندارند، اظهار داشت ما نباید در مقابل دستگیری هر فعال کارگری و یا هر فعال دیگری سکوت کنیم. تجمع امروز در حالی که با حضور افراد یگان ویژه نیروی انتظامی و لباس شخصی ها، از حاضرین فیلمبرداری می کردند، همراه بود، بدون هر گونه درگیری پایان یافت.

تجمع اعتراضی روز ۱۳۸۷/۱/۵ در ادامه تحصن معترضین به صدور بازداشت موقت محمود صالحی از ساعت ۱۰ صبح در مقابل دادگستری سنندج با شرکت بیش از ۱۷۰ نفر از فعالین کارگری و خانواده هایشان برگزار شد. در آن تجمع، ابتدا نجیبه صالح‌زاده، برای پیگیری پرونده محمود صالحی به قاضی که حکم اخیر همسرش را صادر کرده بود مراجعه کرد. در ادامه خانواده محمود و همچنین معترضین به این نتیجه رسیدند که هدف اصلی مسئولین امنیتی متفرق کردن جمعیت حاضر است و نه رسیدگی به پرونده محمود. از این رو، با دعوت نجیبه صالح‌زاده، جمعیت حاضر به صورت متمرکز اقدام به نشستن در مقابل ساختمان دادگستری کردند. در این میان از سوی دادستانی، اداره اطلاعات، و پلیس حاضر در میدان با نجیبه و فرزندش سامرند تماس گرفته می‌شد، آنان خواهان این بودند که به تجمع پایان داده شود، در غیر این صورت از سوی پلیس با حاضرین برخورد صورت می گیرد. نجیبه به پلیس گوشزد کرد، اگر چنانچه یک مو از سر معترضین کم شود، چندین برابر این جمعیت در روزهای آینده در این جا مستقر خواهند بود، وی هم چنین به پلیس خاطر نشان کرد، این جمعیت از روز ۴ فروردین که قرار بود روز آزادی محمود باشد، از تهران و دیگر شهرها برای استقبال از آزادی یک فعال کارگری به این جا آمده‌اند. در ادامه تحصن، نامه‌ای از سوی خانواده محمود صالحی

تنظیم و پس از قرائت آن توسط یکی از حاضرین در میان جمعیت خوانده شد و توسط نجیبه صالح زاده تسلیم دادستانی شد. پس از رفتن نجیبه به داخل ساختمان دادگستری، شورایی در بین حاضرین شکل گرفت، این شورا پس از بحث و بررسی در مورد ادامه تجمع، نتیجه مشورت خود را به صورت پیشنهاد به سایرین ابلاغ کرد، در این پیشنهاد ضمن تاکید بر ادامه تجمع، از جمعیت خواسته شد، برای پیشگیری از هر گونه حادثه و برخوردی از سوی پلیس و با تاکید بر ادامه تجمع در روزهای آینده، تا ساعت ۱، به تجمع پایان داده شود. ضمناً در آخرین تماسی که از سوی نهادهای امنیتی با سامرند صالحی داشتند، به وی گفته شد، امروز ملاقات با محمود صالحی انجام خواهد گرفت و هم چنین تا روز چهارشنبه تکلیف بازداشت موقت وی مشخص خواهد شد. این تماس به نحوی حاوی این پیام نیز بود که به احتمال قوی محمود صالحی تا روز چهارشنبه آزاد خواهد شد. بدین شکل تجمع امروز، همراه با شادی و کف زدن هایی که نوید یک پیروزی شیرین برای جنبش کارگری و خانواده صالحی بود، در ساعت یک بعد از ظهر پایان یافت.

هم چنین در بسیاری از کشورهای و شهرهای اروپایی، اسکاندیناوی، استرالیا و کانادا، از سوی سازمان‌ها و احزاب سیاسی چپ و کمونیست و نهادهای دمکراتیک ایرانی با حمایت و پشتیبانی تشکل‌های کارگری و نیروهای چپ و سوسیالیست این کشورها کمپین گسترده‌ای با تحصن و راهپیمایی و غیره در جریان بود که خبر خوش آزادی محمود به خارج رسید. این مراسم‌ها به نوعی به جشن و سرور و همبستگی با محمود و خانواده اش و طبقه کارگر ایران تبدیل گردید. بدین ترتیب، با دستگیری محمود در سال گذشته و به دنبال آن، دستگیری منصور اسانلو، رییس سندیکای شرکت واحد، شلاق زدن جانپناه کارگران در سنندج به دلیل شرکت در مراسم اول ماه مه، تلاش برای ترور یک فعال کارگری در کردستان و حمله به تجمعات کارگران و دستگیری سازمان‌دهندگان این اعتصابات و از سوی دیگر بیکارسازی‌ها وسیع و گرانی و تورم افسار گسیخته به ویژه در سال گذشته، سال سختی برای همه مزدبگیران بود.

سرانجام محمود صالحی، با مبارزه پیگیر نجیبه صالح زاده همسر و سامرند فرزند ۱۷ ساله وی و دوستان و هم طبقه - ای هایش در داخل و خارج کشور و پس از اعتراض‌های فراوان از زندان آزاد شده است. بنابراین، روز یکشنبه ۱۸ فروردین ۱۳۸۷ را باید به عنوان یک روز تاریخی و فراموش نشدنی در تاریخ درخشان مبارزه طبقاتی کارگران ایران ثبت کرد. سامرند، پس از گذشت یک ساعت از ورود محمود صالحی به خانه به رسانه‌ها گفته است: «بیش از ۳۰۰ نفر هم اکنون این جا هستند و بیش تر آنان هم از فعالان کارگری هستند. با وجود این که خیلی از مردم اطلاعی ندارند، ولی یک سری از آنها آمده‌اند و لحظه به لحظه هم بیشتر میشوند.» آنچه که اشاره کردیم فقط چکیده و نمونه‌هایی کلی از مبارزات داخل و خارج کشور برای آزادی محمود صالحی و حمایت و پشتیبانی از جنبش کارگری ایران است.

محمود، چه در آزادی و چه در شرایط سخت زندان عملاً نشان داده است که ویژگی‌های یک رهبر دلسوز و جسور کارگری را دارا بوده و شایسته بهترین قدردانی‌هاست! آزادی محمود صالحی، در آستانه روز جهانی کارگر، اول ماه مه، بزرگ‌ترین جشن جنبش کارگری و همبستگی طبقاتی در جهت پیگیری مطالبات و خواست‌های کارگران و تلاش پیگیر برای آزادی همه زندانیان سیاسی است. مسلماً اول ماه مه، روز جهانی کارگر امسال را باید هر چه با شکوه‌تر و گسترده‌تر و طبقاتی‌تر برگزار کنیم.

بهرام رحمانی - bamdadpress@ownit.nu - نیمه دوم فروردین ۱۳۸۷ - نیمه دوم آوریل ۲۰۰۸